

Majd szép magyar fejét oldalra hajtva, szemében embertelen fájdalommal egy különc élt alattuk, az utolsó keleti úr, ki a városban örökre idegen és magányos maradt: *Krudy Gyula*. Hajnalonkint, mikor pityegni kezdtek a fűrjek a gyöngyházszín derengésben és rekedten, tajtékot hányva, gőzös dohogott el Bécs felé, kihajolt szigeti lakának ablakán és megmártva deresedő fejét a borzongató, harmatos

hűvösségben, gyanakodva hallgatta a hajnal
ébredő, tisztuló hangjait. Neki a sziget még
királyok vadaskertje volt, nyers és titokzatos,
melyet még nem formált hívogató csalétekké
a terpeszkedő, hejehujás város.